

Este o după-amiază liniștită în junglă. Micuța maimuțică Monolino se plictisește foarte tare.

— Du-te la joacă! îi propune mama maimuță. Sau ajută-mă să decojesc bananele pentru masa de seară.

— Plic! Ti! Si! Tor! bombăne Monolino.

Atunci, mamei lui Mono îi vine o idee.

— Cântă-mi ceva frumos, comoara mea! strigă ea către micuța maimuțică.

Din cuvintele mamei, el înțelege asta:

— Adu-mi o comoară de aur!

Acum, ce-i drept, trebuie să știi că în junglă domnește o larmă de nedescris.

Ciripit de păsărele, orăcăit de broaște și multe alte zgomote de la animale.

Nu e de mirare că maimuțica o înțelege greșit pe mama ei.

„O vânătoare de comori! Ce idee grozavă! Îi voi oferi mamei cea mai prețioasă comoară din lume, se gândește Mono. Aur, argint, diamante, pietre prețioase...!”

— Mamă, ești cea mai tare! strigă el.

— Bine, dacă spui tu, zice mama mirată și o vede pe micuța maimuțică dispărând în jungla deasă.

Doar că, după cum știi, o astfel de vânătoare de comori este o chestiune greu de pus în practică. Este nevoie de o lopată mare, de o sapă ascuțită, de un sac pentru tot acel aur și toți acei bani, dar mai ales este nevoie de o hartă a comorii. De unde să facă rost Mono de toate acestea?

Se așază pe o stâncă să se gândească la asta.